

Mia de Wildt-Rademakers: 'En dan heb ik "het" " Borstkanker" ' Geloof Hoop Liefde. Uitgegeven in eigen beheer/ Pumbo, 2014. ISBN 9789090282367. Zie ook: www.pumbo.nl (Kanker/Borstkanker/Verplegenden als zieke/ED/1) Het boek is te bestellen via: mia@hetgrassprietje.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument in dagboekvorm waarin Mia de Wildt-Rademakers 17 maanden beschrijft, van 31-07-2012 tot aan 2-1-2014, waarin bij haar via het borstkanker bevolkingsonderzoek borstkanker werd geconstateerd en zij daarvoor behandeld werd. Ze beschrijft hoe zij en haar familie -ook haar broer en zussen- operaties, chemo, bestraling en hormoonbehandeling hebben ervaren, wat erbij kwam kijken en wat hulp en steun gaf: geloof, hoop en liefde. Ook licht ze toe hoe het re-integratie traject voor haar werk werd aangepakt en hoe ze haar leven weer oppakte. Boek van 160 pagina's.

Over de schrijfster:

Mia de Wildt-Rademakers is getrouwd met Johan. Zij wonen in Oud Gastel en hebben een zoon Janno en dochter Mariska die beiden uit huis zijn. Mia de Wildt-Rademakers is opgeleid tot ziekenverzorger en werkt in de thuiszorg. Daarnaast is zij al jaren actief in de bloemsierkunst en geeft zij cursussen bloemschikken (via Het Grassprietje, <http://www.hetgrassprietje.nl/>). Zij is actief lid van de kerk en ook sportief. Tennis is bijvoorbeeld een sport die voor alle gezinsleden belangrijk is. Toen bij haar borstkanker werd geconstateerd is zij een dagboek gaan bijhouden over wat hen allemaal over kwam. www.pumbo.nl: 'Elke dag schreef ik in mijn dagboek. Om alles met jullie te kunnen delen en inzicht te geven in deze moeilijke strijd, voor mij en mijn omgeving heb ik er een boek van gemaakt.'

Korte bespreking:

Mia de Wildt-Rademakers beschrijft hoe ze opgebeld werd door haar huisarts die vertelde dat ze 'eruit gepikt' was bij het bevolkingsonderzoek en er een afspraak voor haar was gemaakt bij de mammapoli van het ziekenhuis. Daar werd bevestigd dat het om borstkanker ging en ze ging de medische molen in. Naast operaties stond nog op het programma: 4 keer om de drie weken een zware chemokuur, 12 keer iedere week een chemokuur, bestralingen, een jaar lang Herceptin kuren en vijf jaar lang hormoonbehandeling.

De Wildt-Rademakers schrijft 'Je staat onderaan een enorme berg waarvan de beklimming nog moet beginnen. Een ding weet je zeker, ik ga de top bereiken en boven wacht een geweldig uitzicht met enorme zonnestralen! Of dit gaat lukken? Gedragen door heel mijn omgeving, iedereen liep met me mee. Emmers vol tranen en soms toch een lach.' Ze licht die beklimming toe. En die is niet makkelijk. Ze gaat in op behandelingen, steun van haar omgeving, steun uit het geloof, wat haar in het dagelijkse leven mee- en tegen valt, goede bejegening en aandacht in de zorg en slechtere.

We lezen onder andere over activiteiten die weer langzaam wel gaan of net teveel zijn, goede en slechte reacties, kaal worden, de gang door het ziekenhuis, steun van man Johan kinderen, familieleden vrienden en vriendinnen, slapeloze nachten, bloedneuzen

en pijnlijke botten, een verzengende vermoeidheid. Ook lezen we over de goede vriendin Marianne die kanker had met een slechte prognose. Aanvankelijk sprak de Wildt-Rademakers niet met haar over haar borstkanker, maar door een mail kwam die informatie per ongeluk toch bij Marianne terecht en deelden zij nog een tijd lief en leed. Ze beschrijft zo in dagboekvorm hoe haar leven doorgaat, lief en leed, hoe zij met succes behandeld wordt en weer aan het werk gaat.

Wat viel op:

- Hoeveel steun Mia de Wildt-Rademakers uit haar omgeving kreeg en hoe dankbaar ze daar ook voor was.
- Dat deze 'beklimming' echt heel zwaar was met meerdere diepe dalen.'
- Hoe ze reageerde op een bezoek aan de spoedeisende hulp in een brief over de gang van zaken. Dit omdat ze hoopt dat er van geleerd wordt. Daarbij maakt ze een onderscheid tussen iets dat een keer fout kan gaan en wat aandacht verdiend.
- Hoe het re-integratie traject verliep. Met de manier waarop dat re-integratie traject verliep, daar heeft zij wel commentaren op: de druk die dat op haar legde heeft zij als vervelend ervaren.

Citaten:

Pag.11: 'Een voor gesprekje met de mamma care verpleegkundige en dan gaat ze de dokter halen. Spannend, spannend, spannend. Ze begroet ons en slaat het dossier open en brengt ons de mededeling **"Kwaadaardig weefsel, dus kanker!"**

Pag. 36: Een heftig moment voor ons beide als we 's avonds naar bed gaan en de pruik gaat af', die zetten we 's nachts op een tempex kop. (...) We delen samen ons verdriet en ook hier ervaren we hoe diep onze liefde is, als troost voor al deze ellende.'

Pag.55: *'Conclusie: Vele mensen rond je bed, iedereen doet wat en doet het anders, meer structuur zou wenselijk zijn, de tijd van 9.50 tot 15.20 voor bloed prikken, hartfilmpje en longfoto wordt door patiënt en partner als absurd ervaren. Hopelijk kunnen en doen jullie hier wat mee.'*

Pag. 117: 'Lekker geslapen, geen getob. Ik had ook van tevoren niet kunnen bedenken dat deze ziekte me zo bezig zou houden. Gelukkig hoor ik van lotgenoten dat het straks gaat slijten.'

Pag.132: 'Mensen hebben vaak niet in de gaten hoe jij nog worstelt met al je vervelende gevoelens. En ja, eerlijk gezegd loop ik ook niet elke dag te klagen. Slecht slapen en piekeren maakt me ook minder sterk en weerbaar. Een paar gesprekken met een psycholoog is het advies van de oncologie verpleegkundige.'

Pag.144: 'Een nieuwe dag, een paar uurtjes naar mijn werk. 's Middags naar het hoofdkantoor voor een gesprek met de functionaris ziekteverzuim, weer een nieuw plan van aanpak. Daar na naar bureau Rondom Werk! Vinden we het gek dat we hier moe

van worden. De constante druk van alles wat maar moet volgens regels en wetten wordt me soms echt te veel.'

Recensies/extra:

<https://www.facebook.com/EndanhebikHetBorstkanker>

<http://internetbode.nl/tag/borstkanker>